

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 10, 2012

Nummer 10, 2012

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2012:BW9224](#) 28-09-2012

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2012:BW9226](#) 28-09-2012

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2012:BW7473](#) 28-09-2012

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2012:BX9045](#) 02-10-2012

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2012:BX8451](#) 19-09-2012

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHSGR:2012:BX6984](#) 25-07-2012

Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBALM:2012:BX8810](#) 26-09-2012

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBBRE:2012:BX8129](#) 20-09-2012

Uitspraken zonder ECLI

[- onbekend -](#)

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[- onbekend -](#)

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[- onbekend -](#)

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 25-09-2012

Godelli/Italië

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Geen erkenning van een in het buitenland uitgesproken geslachtsnaamwijziging

Verzoekster heeft in New York haar geslachtsnaam laten wijzigen. In het dagelijks leven en in het maatschappelijk verkeer gebruikt verzoekster haar nieuwe geslachtsnaam reeds geruime tijd en zij heeft onder deze naam een zekere bekendheid opgebouwd. Zij stelt recht en belang te hebben bij de erkenning van deze geslachtsnaamwijziging.

Omdat verzoekster uitsluitend de Nederlandse nationaliteit bezit, wordt haar geslachtsnaam bepaald door het Nederlands recht (artikel 10:20 BW). Naar Nederlands recht vindt geslachtsnaamwijziging uitsluitend plaats bij Koninklijk Besluit (artikel 1:7 lid 1 BW). De gronden voor geslachtsnaamwijziging zijn neergelegd in het Besluit Geslachtsnaamwijziging. De rechtbank oordeelt dat een beroep op artikel 1:26 lid 1 BW niet kan slagen, omdat daardoor de regels van internationaal privaatrecht, met betrekking tot het namenrecht, terzijde zouden worden gesteld.

Verzoekster stelt voorts dat de, door de rechtbank New York uitgesproken, geslachtsnaamwijziging, een wijziging in haar persoonlijke staat behelst, zodat deze wijziging in Nederland dient te worden erkend (artikel 10:24 lid 1 BW). Ook deze stellingname houdt, naar het oordeel van de rechtbank, geen stand. Voor de definiëring van het begrip persoonlijke staat, zoekt de rechtbank aansluiting bij de bepalingen in de artikelen 1:209 en 1:211 BW, een beschikking van de rechtbank Den Haag van 16 september 2009 (LJN: AT9588) en de Officiële Mededeling 1/2011 van de Commissie van advies voor de zaken betreffende de burgerlijke staat en de nationaliteit. De rechtbank concludeert dat voor een wijziging in de persoonlijke staat, sprake moet zijn van het aangaan of verbreken van een wettelijke relatie tussen twee personen, hetzij in de afstammingsfeer, hetzij in de sfeer van een duurzame verbintenis, zoals een huwelijk. Vanuit dit oogpunt bezien, oordeelt de rechtbank dat een enkele geslachtsnaamwijziging in het buitenland, niet als wijziging in de persoonlijke staat kan worden gekwalificeerd. Dit kon ook niet de bedoeling van de wetgever zijn geweest, omdat de wettekst spreekt van een geslachtsnaamwijziging, als gevolg van een wijziging in de persoonlijke staat. De situatie van verzoekster valt daarom niet onder het bereik van artikel 10:24 lid 1 BW.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 26-09-2012

ECLI: ECLI:NL:RBALM:2012:BX8810

Zaaknummer: 127625 / FA RK 12-327

Wetsartikelen: 1:26 lid 1 BW, 10:24 lid 1 BW en 1:7 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Teveel ontvangen kinderalimentatie behoeft niet te worden terugbetaald

Partijen hebben een relatie gehad waaruit een kind is geboren. De vrouw heeft de rechtbank verzocht om vaststelling van een door de man te betalen kinderalimentatie van € 1615 per maand met ingang van maart 2009. De man heeft verzocht om vaststelling van een kinderalimentatie van € 250 per maand met ingang van de datum van de beschikking. Bij beschikking van december 2010 heeft de rechtbank de behoefte van het kind gesteld op € 790 per maand en is de door de man te betalen kinderalimentatie met ingang van 19 december 2009 bepaald op € 250 per maand, met dien verstande dat het meerdere dat hij vanaf die datum heeft betaald niet door de vrouw dient te worden terugbetaald, omdat een dergelijk bijdrage in de regel direct wordt verbruikt en de behoefte van het kind hoger is dan de vastgestelde bijdrage. Met ingang van 1 juni 2011 is de kinderalimentatie vastgesteld op € 790 per maand.

De man heeft hoger beroep ingesteld en heeft verzocht de kinderalimentatie met ingang van 1 juni 2011 te bepalen op € 250 per maand. Het hof heeft vervolgens de beschikking van de rechtbank vernietigd en de kinderalimentatie met ingang van 19 december 2009 gesteld op € 250 per maand en met ingang van 1 juni 2012 op € 790 per maand.

De vrouw klaagt in cassatie dat het hof ten onrechte de beslissing van de rechtbank ten aanzien van de terugbetaling van het teveel betaalde heeft vernietigd nu daartegen door de man geen grief was aangevoerd. Voor zover daartegen wel een grief was aangevoerd, heeft het hof miskend dat zijn beslissing inhoudt dat de alimentatieverplichting van de man wordt verlaagd met een ingangsdatum die gelegen is voor de datum van de uitspraak van het hof, hetgeen volgens vaste rechtspraak behoedzaamheid vergt.

De Hoge Raad oordeelt dat deze klachten falen. Hoewel het hof dit niet heeft beslist, volgt uit zijn beschikking dat er geen verplichting is tot terugbetaling van na 1 juni 2011 te veel betaalde kinderalimentatie. Gegeven dat partijen zich in hoger beroep niet over een verplichting tot terugbetaling hebben uitgelaten, moet worden geoordeeld dat dit punt geen onderdeel van de door partijen te bepalen rechtsstrijd uitmaakte. Daarom kan de beslissing van het hof zo

worden opgevat dat het hof op dit punt geen beslissing heeft kunnen geven en dit ook niet heeft gedaan. De beschikking van het hof zou dan op dit punt tot hetzelfde eindresultaat leiden als de beschikking van de rechtbank: geen verplichting tot terugbetaling. Weliswaar betrof het dictum van de rechtbank dit alleen op de periode tot 1 juni 2011, maaar haar daaraan ten grondslag liggende overweging had een bredere strekking en die is in appel niet bestreden. De omstandigheden die de rechtbank ertoe brachten om voor de periode tot 1 juni 2011 terugbetaling uit te sluiten, waren ook na 1 juni 2011 nog aanwezig. Dat geldt zowel voor de algemene overweging dat kinderalimentatie in de regel direct wordt verbruikt als voor de overweging dat de behoefte van het kind hoger is dan de vastgestelde bijdrage.

De Hoge Raad verwerpt het beroep en verstaat dat de beschikking van het hof niet meebrengt dat de vrouw de teveel ontvangen alimentatie moet terugbetalen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 28-09-2012

ECLI: ECLI:NL:HR:2012:BW9224

Zaaknummer: 11/05268

RECHTSPRAAK

Appelrechter moet bij vaststelling omgangsregeling rekening houden met grieven of wijzigingen van verzoek aangevoerd na het verzoek- of verweerschrift

Partijen zijn gewezen echtgenoten en ouders van een kind. Bij de echtscheiding heeft de rechtbank overeenkomstig het verzoek van de moeder bepaald dat er omgang zal plaatsvinden tussen de vader en het kind gedurende iedere zaterdag.

De vader - die in eerste aanleg geen verweerschrift had ingediend - heeft hiertegen hoger beroep ingesteld en heeft verzocht een ruimere omgangsregeling vast te stellen.

Het hof laat eerst een onderzoek doen door de raad voor de kinderbescherming en bekrachtigt vervolgens de beschikking van de rechtbank. Het hof overweegt hiertoe dat het op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting van oordeel is dat omgang tussen de vader en het kind in strijd is met zwaarwegende belangen van het kind. Onweersproken is dat het kind een bijzonder kwetsbare constitutie bezit en geestelijk en lichamelijk gespannen reageert op veranderingen en onzekerheden, alsook op spanningen bij de moeder, zodat omgang met de vader te veel onrust met zich zou brengen. Het hof neemt tevens in aanmerking de verklaring van de raad ter zitting waaruit blijkt dat de gezinsvoogd het weliswaar van belang acht om op termijn toe te werken naar omgang van het kind met de vader, maar dat zij van mening is dat omgang op dit moment geen optie is omdat dit een te zware belasting voor het kind zou betekenen. Omgang is daarom thans niet geïndiceerd. Gelet op de rechtsstrijd tussen partijen waarbij de vrouw in hoger beroep geen incidenteel appel heeft ingesteld, maar heeft verzocht de bestreden beschikking te bekrachtigen, kan het hof niet anders dan de bestreden beschikking bekrachtigen.

De moeder klaagt in cassatie tegen dit laatste oordeel van het hof. Weliswaar heeft zij in eerste instantie verzocht de beschikking van de rechtbank te bekrachtigen, maar naderhand heeft zij in hoger beroep verzocht om stopzetting van de omgangsregeling omdat het inmiddels slecht ging met het kind, waardoor omgang met de vader in strijd zou komen met zwaarwegende belangen van het kind. Volgens de moeder kon het hof niet aan dit verzoek voorbijgaan, onder andere nu het hier gaat om de vaststelling van een omgangsregeling ten aanzien waarvan erbij

belang bestaat dat die vaststelling berust op de van belang zijnde omstandigheden van het gaval ten tijde van de uitspraak in appèl.

De Hoge Raad acht deze klacht gegrond. Grieven en veranderingen of vermeerderingen van verzoek in hoger beroep dienen in beginsel bij verzoek- of verweerschrift te worden aangevoerd (LJN BI8771). Deze in beginsel strakke regel lijdt echter uitzondering indien de aard van het geschil meebrengt dat in een later stadium nog een grief kan worden aangevoerd of zodanige verandering of vermeerdering van verzoek kan plaatsvinden. Evenals voor de vaststelling van alimentatie, waarvoor die uitzondering is aanvaard (LJN BG9917), geldt voor de vaststelling van een omgangsregeling dat deze dient te zijn gebaseerd op de omstandigheden ten tijde van de uitspraak en dat die uitspraak van wijziging vatbaar is als nadien de van belang zijnde omstandigheden wijzigen dan wel van onjuiste of onvolledige gegevens is uitgegaan. Ook bij de vaststelling van een omgangsregeling hebben beide partijen daarom belang erbij dat deze berust op een juiste en volledige waardering van de van belang zijnde omstandigheden ten tijde van de uitspraak in hoger beroep. De appelrechter mag in zo'n geval - en moet in beginsel ook - rekening houden met een grief of wijziging van het verzoek die na het verzoek- of verweerschrift wordt aangevoerd. Het hof had het gewijzigde verzoek van de moeder daarom niet mogen passeren. De Hoge Raad vernietigt de beschikking van het hof.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 28-09-2012

ECLI: ECLI:NL:HR:2012:BW9226

Zaaknummer: 12/00854

RECHTSPRAAK

Franse jaarstukken zonder vertaling mochten buiten beschouwing worden gelaten, investeringen waarop afschrijvingen betrekking hebben zijn onvoldoende aannemelijk gemaakt

Partijen hebben een relatie gehad waaruit drie kinderen zijn geboren. De man is DGA van X BV. Daarnaast houdt hij alle aandelen in Y S.A. te Luxemburg. Deze vennootschap houdt alle aandelen in Z NV. Z NV geeft een financieel blad uit. De man is uitgever en eindredacteur van dit blad en verrichtte de hierbij behorende werkzaamheden - tot de opheffing van X BV per ultimo 2009 - in dienst van X BV, dat de werkzaamheden doorbelastte aan Z NV. Sinds juni 2010 ontvangt de man een uitkering krachtens de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen.

In februari 2010 heeft de rechtbank de door de man te betalen kinderalimentatie met ingang van 20 maart 2009 bepaald op € 324 per maand per kind en met ingang van 1 oktober 2009 op € 260 per maand per kind. De rechtbank is bij de bepaling van de draagkracht van de man uitgegaan van een arbeidsinkomen van € 40.000 bruto per jaar.

Het hof heeft de beslissing van de rechtbank bekrachtigd en heeft overwogen dat het de door de man overgelegde jaarstukken van Y S.A. niet in zijn beoordeling zal betrekken omdat deze zijn opgesteld in het Frans en daarvan geen beëdigde vertaling is overgelegd, zodat het niet mogelijk is om op verantwoorde wijze kennis te nemen van de inhoud van deze stukken. In cassatie klaagt de man dat het hof die jaarstukken niet buiten beschouwing mocht laten op de enkele grond dat geen beëdigde vertaling was bijgevoegd.

De Hoge Raad stelt voorop dat artikel 1.1.7 van het Procesreglement verzoekschriftprocedures familiezaken gerechtshoven bepaalt dat bij stukken die in een vreemde taal zijn gesteld, een beëdigde vertaling in het Nederlands moet worden toegevoegd, tenzij het eenvoudig leesbare stukken betreft, zoals de huwelijks- en geboorteakte, gesteld in het Engels, Duits of Frans. In het oordeel van het hof ligt besloten dat de jaarstukken niet eenvoudig leesbaar zijn. Dit aan de feitenrechter voorbehouden oordeel geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd. De klacht faalt dus.

Voorts klaagt de man dat het hof hem in de gelegenheid had moeten stellen om alsnog een vertaling van de jaarstukken in het geding te brengen. Ook deze klacht faalt. Blijkens het proces-verbaal van de zitting heeft het hof meegedeeld dat het de jaarstukken van Y S.A. niet in zijn beoordeling zal betrekken, nu deze zijn opgesteld in het Frans en geen beëdigde vertaling is overgelegd. Tegen deze achtergrond had het op de weg van de man gelegen (die werd bijgestaan door een advocaat) om aan te bieden alsnog een beëdigde vertaling in het geding te brengen.

Het hof had voorts geoordeeld dat in het kader van de draagkrachtberekening de winst van Z NV over 2006 - 2009 gecorrigeerd moest worden met een bedrag van € 25.000 per jaar. Hiertoe is overwogen dat de man onvoldoende inzicht heeft gegeven in het antwoord op de vragen waarop en waarom elk jaar voor een substantieel bedrag van circa € 25.000 moest worden afgeschreven. Weliswaar heeft de man toegelicht dat bij de afschrijvingen gaat om de goodwill op de waarde en de titel van het blad, welke titel de man op enig moment heeft aangekocht, maar naar het oordeel van het hof is niet aannemelijk geworden dat tegenover de in de jaarstukken opgenomen afschrijvingen daadwerkelijk waardeverminderingen van die omvang staan. Dit oordeel - waarmee het hof kennelijk bedoeld heeft tot uitdrukking te brengen dat de man de omvang van de investeringen waarop de afschrijvingen betrekking hebben, onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt - kan, verweven als het is met waarderingen van feitelijke aard, in cassatie niet op juistheid worden onderzocht. Het is niet onbegrijpelijk en is toereikend gemotiveerd. De hiertegen gerichte klachten van de man falen dus. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 28-09-2012

ECLI: ECLI:NL:HR:2012:BW7473

Zaaknummer: 11/05189

RECHTSPRAAK

Kinderontvoering: ondanks vernietiging vervangende toestemming tot verhuizing naar Spanje, is Spanje de gewone verblijfplaats van de kinderen geworden

De vader (Belgische nationaliteit) is in Spanje gehuwd met de moeder (Spaanse nationaliteit). Zij hebben in Spanje twee kinderen gekregen (beide nationaliteiten) over wie zij samen het gezag uitoefenen. Het gezin woont al geruime tijd in Nederland.

In december 2009 hebben de ouders in Nederland een gezamenlijk verzoek tot echtscheiding ingediend. Eind december 2009 is er bij wege van voorlopige voorzieningen een zorgregeling vastgesteld waarbij de kinderen tot eind maart 2010 twee periodes van vijf dagen per maand bij de vader verblijven.

Bij beschikking van 25 maart 2010 heeft de rechtbank op grond van artikel 1:253a BW vervangende toestemming aan de moeder verleend om met de kinderen naar Spanje te verhuizen. Vervolgens is de moeder met de kinderen naar Spanje vertrokken.

Op 23 februari 2011 heeft het hof deze laatste beschikking vernietigd. Het verzoek van de vader tot teruggeleiding van de kinderen naar Nederland heeft het hof echter afgewezen. De moeder heeft tegen deze beschikking beroep in cassatie ingesteld dat door de Hoge Raad is verworpen.

Op 28 februari 2011 heeft de vader de kinderen tijdens een contactmoment in Spanje meegenomen naar Nederland.

Het gemeenschappelijk verzoek tot echtscheiding is ingetrokken en de vader heeft een eenzijdig echtscheidingsverzoek met nevenvoorzieningen ingediend. Beslissingen in deze procedure zijn aangehouden in afwachting van de beslissing in onderhavige procedure.

In onderhavige procedure verzoekt de Centrale Autoriteit (op 29 augustus 2011) namens de moeder om teruggeleiding van de kinderen naar Spanje. De rechtbank heeft dit verzoek toegewezen. Ook de beschikking in appel komt erop neer dat de kinderen terug moeten naar Spanje.

In geschil was of de vader de kinderen ongeoorloofd heeft overgebracht naar Nederland als bedoeld in artikel 3 HKOV. In dat kader heeft het hof onderzocht of de kinderen onmiddellijk voor hun overbrenging naar Nederland hun gewone verblijfplaats in Spanje hadden. Dienaangaande overwoog het hof dat de kinderen tot eind maart 2010 hun gewone verblijfplaats in Nederland hadden, zodat het erom gaat of de gewone verblijfplaats van de kinderen is gewijzigd in Spanje door het verblijf van de moeder en de kinderen in Spanje gedurende de periode van eind maart 2010 tot 28 februari 2011. Die vraag heeft het hof, evenals de rechtbank, bevestigend beantwoord.

De vader klaagt in cassatie dat het hof heeft miskend dat de kinderen geen gewone verblijfplaats in Spanje hebben kunnen krijgen door hun overbrenging daarheen eind maart 2010, nu die overbrenging plaatsvond zonder zijn toestemming, terwijl de vervangende toestemming van de rechtbank in hoger beroep is vernietigd.

De Hoge Raad acht deze klacht ongegrond. Het conflictenrechtelijk begrip "de gewone verblijfplaats van het kind" is een feitelijk begrip waaraan inhoud wordt gegeven door de omstandigheden van het concrete geval (LJN BQ4833). Het hof heeft de volgende omstandigheden in aanmerking genomen:

- de moeder is gezien de vervangende toestemming op rechtmatige wijze naar Spanje verhuisd met de kinderen;
- dat het vertrek naar Spanje was voor onbepaalde duur is en in alle rust door de moeder werd voorbereid;
- het bezit van de Spaanse nationaliteit;
- de familiale en sociale betrekkingen van de moeder in Spanje;
- het feit dat de moeder is verhuisd in verband met een baan als arts in Spanje;
- de leeftijd van de kinderen, hun band met Spanje en hun kennis van de Spaanse taal;
- de aanwezigheid van naaste familieleden in de woonomgeving in Spanje en het feit dat de kinderen aldaar naar een opvang gingen.

Deze omstandigheden kunnen het oordeel van het hof alleszins dragen. Het oordeel van het hof dat de omstandigheid dat de verleende vervangende toestemming tot verhuizing naar Spanje in hoger beroep is vernietigd, onverlet laat dat de moeder rechtmatig met de kinderen naar Spanje is verhuisd, is juist. Die vernietiging bracht niet zonder meer mee dat Spanje daardoor niet langer als gewone verblijfplaats van de kinderen kon gelden. De Hoge Raad

verwerpt het beroep.

Datum uitspraak:

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Toepassing Poolse recht op echtscheidings -en alimentatierecht; ontvankelijkheid in het hoger beroep en rechtsmacht

Gerechtshof 's Hertogenbosch, 2 oktober 2012, LJN BX9045

Partijen hebben de Poolse nationaliteit en zijn in 1985 te Polen met elkaar gehuwd. De vrouw is in Polen woonachtig, de man in Nederland. De man heeft de rechtbank verzocht de echtscheiding tussen partijen uit te spreken, met toepassing van het Nederlands recht. De rechtbank heeft in de bestreden beschikking d.d. 5 januari 2011, met toepassing van het Nederlandse recht, de echtscheiding uitgesproken en een bijdrage voor levensonderhoud van de vrouw vastgesteld. De vrouw is in hoger beroep gekomen tegen deze beschikking. Zij komt op tegen toepassing van het Nederlandse recht op zowel de echtscheiding als de partneralimentatie. In hoger beroep beoordeelt het hof onder meer de ontvankelijkheid van de vrouw, de rechtsmacht van de Nederlandse rechter en de vraag of het Nederlandse recht dan wel het Poolse recht van toepassing is. Volgens de man is het hoger beroep te laat ingesteld en is de vrouw daarom niet-ontvankelijk. Het hof overweegt dat de Poolse advocaat van de vrouw op 9 mei 2011 een brief bij het hof heeft ingediend. Aangezien deze brief niet door een advocaat is ondertekend, zoals art 362 jo artikel 278 lid 3 Rv voorschrijft, kan deze brief niet als beroepschrift worden aangemerkt. Het wel aldus ondertekend aanvullende beroepschrift d.d. 27 februari 2012 van de Nederlandse advocaat wordt wel door het hof als beroepschrift aangemerkt. Ingevolge artikel 820 lid 1 Rv kan de in eerste aanleg niet in de procedure verschenen echtgenoot hoger beroep instellen tegen een echtscheidingsbeschikking binnen drie maanden na de betekening van deze beschikking aan hem in persoon dan wel binnen drie maanden nadat zij op andere wijze is betekend en openlijk bekendgemaakt door plaatsing van een uittreksel van de beschikking in de Staatscourant. Het hof is van oordeel dat niet is voldaan aan de voor het ingaan van de hoger beroepstermijn vereiste betekening aan de vrouw. Nu er geen betekeningsexploît in de procedure is ingebracht kan het hof niet vaststellen dat de beschikking aan de vrouw is betekend. Ook is niet gesteld of gebleken dat de beschikking op andere wijze is betekend en in de Staatscourant is gepubliceerd. De hoger beroepstermijn is dan naar het oordeel van het hof ook nog niet ingegaan, laat staan verstreken. Het aanvullend beroepschrift is tijdig ingediend

en de vrouw wordt in hoger beroep ontvankelijk verklaard. Het hof beantwoordt vervolgens de vraag of de Nederlandse rechter wat de echtscheiding betreft rechtsmacht heeft bevestigend, nu de gewone verblijfplaats van de man zich in Nederland bevindt en hij daar sedert ten minste een jaar onmiddellijk voorafgaand aan de indiening van het echtscheidingsverzoek verblijft (artikel 3 lid 1 sub a Brussel II bis). Ook met betrekking tot de partneralimentatie heeft de Nederlandse rechter rechtsmacht, aangezien dit een nevenverzoek is, verbonden aan het echtscheidingsverzoek (art 5 aanhef en sub 2 EEX). De vraag of het Nederlandse recht dan wel het Poolse recht van toepassing is, beoordeelt het hof aan de hand van de Wet conflictenrecht inzake ontbinding van het huwelijk en scheiding van tafel en bed (WCE), nu het verzoekschrift is ingediend voor 1 januari 2012. Op grond van de WCE (art. 1 lid 1 sub a) is de gemeenschappelijke nationaliteit van partijen bepalend. Ook indien partijen een gemeenschappelijke nationaliteit bezitten, wordt Nederlands recht toegepast indien door partijen gezamenlijk een keuze voor dit recht is gedaan of deze keuze van een van partijen onweersproken is gebleven (Art 1 lid 4 WCE). De vrouw voert aan dat de keuze van de man voor Nederlands recht niet haar instemming heeft.

Het hof is van oordeel dat, nu de rechtskeuze van de man door de vrouw in hoger beroep wordt weersproken, het Poolse recht van toepassing is op de echtscheiding, nu de gemeenschappelijke nationaliteit van partijen de Poolse is. Ook ten aanzien van de partneralimentatie is Pools recht van toepassing aangezien dit recht van toepassing is op de echtscheiding (artikel 8 Haags Alimentatieverdrag 1973). Toepassing van het Poolse conflictenrecht, zoals de man stelt, wordt in Nederland afgewezen. Nu het Nederlands conflictenrecht verwijst naar het recht van een ander land wordt dat recht, behoudens uitzonderingen toegepast zonder acht te slaan op de conflictregels die in dat land gelden. Het hof beoordeelt het hoger beroep vervolgens inhoudelijk aan de hand van het Poolse recht. Het hof spreekt in hoger beroep alsnog de echtscheiding uit waarbij het hof verklaart dat geen van de partijen als enige schuld heeft aan de ontbinding van het huwelijk.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 02-10-2012

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2012:BX9045

Zaaknummer: HV 200.092.800

RECHTSPRAAK

Beperking van de duur van een machtiging voor gesloten plaatsing

Bij beschikking van 1 juni 2012 is de minderjarige (9 jaar oud) met ingang van 2 juni 2012 onder toezicht gesteld van de stichting tot 2 maart 2013 en heeft de rechtbank machtiging verleend tot uithuisplaatsing in een accommodatie voor gesloten jeugdzorg tot het einde van de ondertoezichtstelling, doch uiterlijk tot 2 maart 2013. De moeder is in hoger beroep gekomen tegen deze beschikking, voor zover het de duur van de verleende machtiging tot gesloten plaatsing betreft.

Het hof heeft geconstateerd dat aan de wettelijk vereisten van artikel 29b Wvz is voldaan, in die zin dat er een indicatiebesluit is overgelegd dat strekt tot verblijf niet zijnde verblijf bij een pleegouder, dat er sprake is van ernstige opgroei- of opvoedproblemen, in de zin van art. 29b Wvz alsmede dat er een instemmingsverklaring van een gedragswetenschapper is.

Uitgangspunt van artikel 37 aanhef en sub b IVRK is dat de machtiging tot een gesloten plaatsing slechts wordt gebruikt als uiterste maatregel en voor de kortst mogelijke passende duur. Het hof is het met de moeder eens dat een kind dat door de bevoegde autoriteiten uit huis is geplaatst ter verzorging, bescherming of behandeling in verband met zijn of haar geestelijke gezondheid, recht heeft op een periodieke evaluatie van de behandeling die het kind krijgt en van alle andere omstandigheden die verband houden met zijn of haar plaatsing (artikel 25 IVRK). De rechtbank heeft geoordeeld dat een breed persoonlijkheidsonderzoek bij de minderjarige moest worden afgenomen en aan de hand van de resultaten een passend behandelplan zou moeten worden opgesteld. Het hof constateert dat na aanvang van de gesloten plaatsing op 23 maart 2012 - op grond van een voorlopige machtiging - nog altijd geen persoonlijkheidsonderzoek heeft plaatsgevonden en dat evenmin enig behandelplan is opgesteld. Voorts is weinig vooruitgang geboekt in de samenwerking met moeder.

Het hof overweegt dat er geen zicht is op de effectiviteit van de huidige hulpverlening en niet duidelijk is welk behandelplan de stichting heeft voor de komende tijd. Nu het een negenjarig meisje betreft dient er ten spoedigste verandering te komen in deze situatie. Om erop te kunnen toezien dat met de nodige voortvarendheid een persoonlijkheidsonderzoek en een behandelplan tot stand komt alsmede een evaluatie van de behandeling in het afgelopen half

jaar, is het hof van oordeel dat de machtiging voor gesloten plaatsing in duur dient te worden beperkt. Het hof vernietigt de beschikking voor zover het de periode vanaf 2 december 2012 betreft en wijst opnieuw rechtdoende met ingang van 2 december 2012 het inleidend verzoek van de raad alsnog af.

Het hof wijst er wel op dat bovenstaande niet zonder meer betekent dat de minderjarige in december naar huis mag. In november zal worden gezien of nog aan de voorwaarden voor een gesloten plaatsing is voldaan. Het verkorten van de duur strekt vooral tot het creëren van een tussentijds toetsmoment.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 19-09-2012

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2012:BX8451

Zaaknummer: HV 200.110.261

Wetsartikelen: 29b Wvz; 37aanhel en sub b IVRK; 25 IVRK

RECHTSPRAAK

Peildatum voor samenstelling en omvang van de huwelijksgemeenschap; eisen van redelijkheid en billijkheid

Partijen zijn in 1986 in gemeenschap van goederen met elkaar gehuwd. Bij beschikking van 6 oktober 2010 is de echtscheiding tussen partijen uitgesproken. Deze beschikking is op 15 juni 2011 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Bij beschikking van 6 juli 2011, waarvan de vrouw in hoger beroep is gekomen, is de peildatum voor wat betreft de samenstelling van de omvang van de ontbonden gemeenschap betreffende de aandelen en opties Philips bepaald op 23 april 2010. De vrouw voert in hoger beroep aan dat de peildatum 15 juni 2011 dient te zijn.

Volgens het hof staat voorop dat het tijdstip van ontbinding van het huwelijk door echtscheiding peildatum is voor de samenstelling en omvang van tot de huwelijksgemeenschap behorende goederen en schulden, tenzij partijen anders zijn overeengekomen of uit de eisen van redelijkheid en billijkheid anders voortvloeit. Het hof is van oordeel dat in casu de eisen van redelijkheid en billijkheid met zich brengen dat niet het tijdstip van ontbinding (15 juni 2011) als peildatum moet gelden maar 1 februari 2011.

Het hof overweegt hiertoe dat de vrouw in eerste aanleg de rechtbank heeft verzocht de echtscheiding uit te spreken op grond van duurzame ontwrichting, maar toch – tegen beter weten in – hoger beroep heeft ingesteld van de echtscheidingsbeschikking, terwijl zij wist dat zij niet ontvankelijk zou zijn. Hiermee heeft zij de echtscheidingsprocedure onnodig vertraagd. De echtscheidingsbeschikking zou anders uiterlijk op 6 januari 2011 zijn ingeschreven in plaats van eerst op 15 juni 2011. Het hof acht het onredelijk dat de vrouw profiteert van de door haar toedoen ontstane vertraging en dat de na 1 februari 2011 in de gemeenschap gevallen aandelen in de verdeling zouden worden betrokken. Het hof vernietigt de beschikking van de rechtbank d.d. 6 juli 2011 ten aanzien van de peildatum voor de omvang en samenstelling van de huwelijksgemeenschap wat de aandelen en opties Philips betreft en bepaalt deze op 1 februari 2011.

Datum uitspraak:

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Niet voldaan aan wettelijke gronden ondertoezichtstelling

Bij beschikking d.d. 6 februari 2012 heeft de rechtbank het verzoek van de moeder tot ondertoezichtstelling van de minderjarige die bij de vader woont, afgewezen. Volgens de moeder ten onrechte. Volgens haar is er sprake van loyaliteitsproblemen bij de minderjarige waarvoor zij Jeugdzorg heeft ingeschakeld. Jeugdzorg heeft geconstateerd dat er sprake is van een zorgelijke sociaal emotionele ontwikkeling bij de minderjarige en adviseert begeleide omgang tussen moeder en de minderjarige en adviseert verwijzing naar de GGZ voor de verwerking van traumatische gebeurtenissen. De vader weigert de voorgestelde hulpverlening. Volgens de moeder is een ondertoezichtstelling noodzakelijk om de juiste hulpverlening te kunnen bieden en contact tussen de minderjarige en de moeder te herstellen, aangezien het schadelijk is voor de minderjarige indien zij verstoken blijft van contact met haar. De rechtbank bagatelliseert de problematiek, aldus de moeder. De moeder is in hoger beroep gekomen van deze beschikking

Het hof overweegt dat er weliswaar sprake is van problematiek bij de minderjarige maar dat zij daarvoor in behandeling is bij een psycholoog, welke behandeling zal worden voorgezet. De minderjarige ontwikkelt zich verder goed. Bovendien zal hulp in een gedwongen kader nauwelijks afwijken van de huidige hulp in het vrijwillige kader. Het feit dat er al meer dan een jaar geen contact is tussen de minderjarige en de moeder is zorgelijk maar rechtvaardigt geen ondertoezichtstelling. Het hof acht, evenals Jeugdzorg stelt, voortzetting van de psychologische hulp geïndiceerd en sluit zich voorts aan bij de mening van Jeugdzorg dat de strijd tussen de ouders, waar het daadwerkelijke probleem zit, uitsluitend door de ouders zelf is op te lossen. Indien de ouders hun strijd voortzetten zal er in de toekomst mogelijk wel een situatie kunnen ontstaan waarin de minderjarige ernstig in haar ontwikkeling wordt bedreigd. Het hof beveelt derhalve nogmaals mediation aan om nader tot elkaar te komen en goede afspraken over de omgang tussen de moeder en de minderjarige te maken.

Naar het oordeel van het hof wordt in casu niet voldaan aan de wettelijke gronden voor een ondertoezichtstelling, dat de zedelijke of geestelijke belangen dan wel de gezondheid ernstig wordt bedreigd en andere middelen ter afwending van deze bedreiging hebben gefaald of naar is te voorzien, zullen falen. Het hof bekrachtigt de bestreden beschikking.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 25-07-2012

ECLI: ECLI:NL:GHSGR:2012:BX6984

Zaaknummer: 200.106.362/01

RECHTSPRAAK

Onverkorte toepassing van de uitzonderingsregel van art 1:7 lid 3 BW leidt volgens het hof in dit geval tot een situatie die door de wetgever kennelijk niet is beoogd

Uit de relatie van de vader en de moeder is op 5 oktober 2011 een zoon geboren. De vader heeft het ongeborn kind op 10 mei 2011 erkend, waarbij naamskeuze is gedaan voor de geslachtsnaam van de vader. De moeder heeft van rechtswege het eenhoofdig gezag over het kind. Bij Koninklijk besluit van 15 september 2011 is de geslachtsnaam van de vader gewijzigd van A in B. Bij wijze van latere vermelding op de geboorteakte is ook de geslachtsnaam van het kind gewijzigd van A in B.

De Officier van Justitie heeft op verzoek van de ambtenaar van de burgerlijke stand de rechtbank verzocht om doorhaling te gelasten van de latere vermelding betreffende de ambtshalve verbetering op de geboorteakte van het kind. De Officier van Justitie heeft zich kennelijk op het standpunt gesteld dat art 1:7 lid 3 BW voorschrijft dat een achternaamswijziging van de vader geen gevolg heeft voor de achternaam van het kind, als het kind niet onder zijn gezag staat. Bij beschikking van 12 januari 2012 heeft de rechtbank het verzoek van de Officier van Justitie toegewezen en de verbetering van de geboorteakte gelast in die voege dat in de latere vermelding de geslachtsnaam B wordt doorgehaald. De ouders zijn in hoger beroep gekomen van deze beschikking.

Op grond van artikel 1:7 lid 3 BW heeft een wijziging of vaststelling van de geslachtsnaam door de Koning geen invloed op de geslachtsnaam van de kinderen van de betrokken persoon, die voor de datum van het besluit meerderjarig zijn geworden of die niet onder zijn gezag staan. Uitgangspunt van de wetgever is dat wijziging van de geslachtsnaam van de gezaghebbende ouder ook verandering van de geslachtsnaam van de minderjarige kinderen met zich meebrengt. Bij wet van 13 mei 1987 (Stb 1987, 246) is de zinsnede 'of die niet onder zijn gezag staan' ingevoerd, teneinde te voorkomen dat ook de minderjarige kinderen van rechtswege delen in de geslachtsnaamswijziging van hun vader als zij niet onder zijn gezag staan maar onder het gezag van de moeder.

Hoewel het standpunt van de Officier van Justitie formeel juist is, verschilt naar het oordeel

van het hof de onderhavige situatie aanzienlijk van de situatie die de wetgever blijkens de MvT voor ogen stond (Kamerstukken II, 18 620 nr. 3). De wetgever heeft de zinsnede 'of die niet onder zijn gezag staan' ingevoerd omdat de regel dat minderjarige kinderen van rechtswege delen in de wijziging van de geslachtsnaam van de vader in de praktijk problemen geeft, indien het kinderen betreft die na de ontbinding van het huwelijk van hun ouders door echtscheiding onder voogdij van hun moeder staan, ook al wensen zij zelf, hun moeder-voogdes of zelfs hun vader dit niet.

Artikel 1:7 lid 3 BW is niet bedoeld voor het onderhavige geval. In dit geval had de vader ten tijde van de geslachtsnaamwijziging op 15 september 2011 nog geen gezag over de zoon, omdat de zoon op 5 oktober 2011 is geboren en zij niet eerder het gezamenlijk gezag konden verzoeken. Daarbij komt dat de ouders door de ambtenaar van de burgerlijke stand onjuist zijn voorgelicht over de verkrijging van het gezamenlijk gezag en niet wisten dat zij dit zelf moesten regelen.

Onverkorte toepassing van de uitzonderingsregel van artikel 1:7 lid 3 BW leidt naar het oordeel van het hof tot een situatie die door de wetgever kennelijk niet is beoogd. Toewijzing van het verzoek van de Officier van Justitie zou leiden tot de ongewenste situatie dat het kind een andere en niet vrijwillig gekozen geslachtsnaam heeft dan degene van wie hij afstamt, wat tot verwarring in het maatschappelijk verkeer zou leiden en wellicht tot een uitzonderingspositie van de minderjarige. Eventuele volgende kinderen van de ouders in de toekomst zouden immers wel de geslachtsnaam B verkrijgen. Het hof wijst het verzoek van de officier in eerste aanleg alsnog af.

Datum uitspraak:

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Godelli/Italië

Recht van afstandsmoeder op geheimhouding mag niet absoluut zijn

Klaagster is bij de geboorte in 1943 in Trieste, Italië, door haar moeder te vondeling gelegd. Ze kwam in een weeshuis terecht en werd geadopteerd. Als tienjarig meisje vraagt ze haar adoptieve ouders naar de identiteit van haar moeder, maar ze weten van niets. Wanneer klaagster 63 jaar is hervat ze haar zoektocht. De Italiaanse autoriteiten weigeren, conform de Italiaans wetgeving, aangezien moeder had aangegeven haar identiteit geheim te willen houden. In Straatsburg stelt klaagster dat artikel 8 EVRM is geschonden en van het EHRM krijgt ze gelijk. Het recht op afstammingsgegevens en informatie over de omstandigheden van de geboorte zijn onderdeel van het door artikel 8 beschermde recht op identiteit en persoonlijke ontwikkeling. Zoals het EHRM eerder in de zaak Odièvre/Frankrijk oordeelde, dient een aanspraak op informatie over identiteit op een andere wijze te worden beoordeeld dan een aanspraak op informatie over het verloop van kinderbescherming in de vroege kindertijd of informatie die nodig is voor een vaderschapsactie. Het EHRM weegt klaagsters recht op afstammingsinformatie af tegen het belang van haar moeder bij vertrouwelijkheid. Naast het belang van moeder weegt een algemeen maatschappelijk belang bij het voorkomen van onnodige abortussen en dus de afwezigheid van factoren die er toe kunnen bijdragen dat een wanhopige moeder haar pasgeborene tussen het vuilnis legt. Het EHRM onderkent het leed dat het ontbreken van afstammingsinformatie bij klaagster veroorzaakt en stelt vast dat het leed met de jaren niet afneemt. In de zaak Odièvre/Frankrijk (2003) oordeelde het EHRM het Franse systeem - dat een beperkte mogelijkheid gaf tot afweging van de belangen van de moeder en degene die inzage in haar afstammingsinformatie verlangde - niet in strijd met artikel 8 EVRM. Het Italiaanse systeem is daarentegen veel strakker, geeft onder alle omstandigheden voorrang aan moeders keuze voor anonimiteit, en anders dan het Franse systeem, voorziet het niet een in de mogelijkheid om de informatie met toestemming van de moeder te verstrekken en evenmin in het verschaffen van niet-identificerende informatie. Een wetsvoorstel om de positie van de informatiezoekende te verbeteren is sinds 2008 aanhangig. Rechter Sajó kan zich niet in het standpunt van de meerderheid vinden. Klaagster heeft haar leven te danken aan de wettelijke regeling waardoor klaagsters moeder haar baby in vertrouwelijkheid kon afstaan. Het EHRM had daarom moeten oordelen dat de gewraakte

regeling binnen de beoordelingsmarge van de regering was gebleven.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 25-09-2012

Zaaknummer: 33783/09

RECHTSPRAAK

Bevel tot opheffing vereffening. Volstaan wordt met publicatie op rechtspraak.nl

Verzoekster verzoekt om de opheffing van de vereffening te bevelen, vanwege de geringe waarde van de baten van de nalatenschap (artikel 4:209 BW). De kantonrechter wijst het verzoek toe. Omdat de waarde van de baten gering is en de nalatenschap beneficiair is aanvaard, zullen de kosten voor publicatie van de opheffing van de vereffening, voor rekening van de staat komen. De kantonrechter ziet geen dwingende noodzaak voor toepassing van de, veelal kostbare, wettelijk voorgeschreven wijze van bekendmaking (namelijk publicatie in de Staatscourant en in twee nieuwsbladen), temeer nu geen publicatie heeft plaatsgevonden van het vereffenaarschap. Belanghebbenden kunnen evengoed – wellicht nog beter – geïnformeerd worden omtrent de financiële situatie van de nalatenschap, indien de bekendmaking van de beschikking zal plaatsvinden op de website www.rechtspraak.nl/uitspraken. Publicatie via internet komt in de huidige tijd beter tegemoet aan de bedoeling van de wetgever, dan met de publicatiemiddelen uit de tijd waarin het huidige erfrecht werd ontworpen, en waarin toegang tot internet nog geen algemeen goed was. De kantonrechter ontheft de verzoekster daarom van de wettelijke publicatieplicht.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 20-09-2012

ECLI: ECLI:NL:RBBRE:2012:BX8129

Zaaknummer: 736919 ov 12-3956

Wetsartikelen: 4:209 BW